

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4832/2025
09.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Верица Тојић Сретеновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2980/24 од 18.12.2024. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2980/24 од 18.12.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2980/24 од 18.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1321/21 од 04.03.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску тужиље од 01.02.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован, тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд тужену обавезе да јој на име накнаде материјалне штете исплати 1.115.663,00 динара, са законском затезном каматом од 15.10.2019. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд тужену обавезе да јој на име накнаде материјалне штете исплати износ од 2.170.902,00 динара са законском затезном каматом од 05.03.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке, тужиља је обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 16.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 2980/24 од 18.12.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Панчеву П 1321/21 од 04.03.2024. године, у ставовима другом, трећем и четвртм изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужилце прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужилци на име тржишне вредности аутомобила који јој је одузет у кривичном поступку вођеном против њеног сина, јер је он, у име и за рачун тужилце купио возило које је претходно украдено у Италији и које је имало фалсификовану документацију и преправљен број шасије. Побижана пресуда којом је тужбени захтев тужилце одбијен заснована је на примени правила о терету доказивања у смислу одредбе члана 172. Закона о облигационим односима у вези одредбе члана 5. став 1. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила ("Службени гласник РС", бр. 69/10 ... 95/15), и одредбе члана 8. став 1. и став 3. Правилника о техничком прегледу возила ("Службени гласник РС", бр. 23/84), на основу утврђеног чињеничног стања да у време царинске контроле и регистрације предметног возила није постојало обавештење Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу, на основу ког би била доведена у сумњу веродостојност приложених исправа и броја шасије на предметном возилу, због чега надлежни државни органи нису имали сазнање, нити индиције да се ради о украденом возилу. Тужилца у ревизији указује на погрешну примену материјалног права, међутим, за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиља је поднела 28.04.2021. године, а вредност предмета спора је 2.170.902,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиље није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**